

Sygn. akt III AUa 958/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Pierzycka - Pająk
Sędziowie	SSA Ewelina Kocurek - Grabowska (spr.) SSO del. Beata Torbus
Protokolant	Beata Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2017r. w Katowicach

sprawy z odwołania W. I. (W. I.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Bielsku-Białej z dnia 1 lutego 2017r. sygn. akt VI U 551/16

oddala apelację.

/-/SSO del. B.Torbus /-/SSA M.Pierzycka-Pająk /-/SSA E.Kocurek-Grabowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 958/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 listopada 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych

w B. odmówił ubezpieczonemu W. I. prawa

do obliczenia emerytury na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy z dnia

17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ ubezpieczony pobierał wcześniej przyznaną emeryturę.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, domagając się jej zmiany, poprzez obliczenie emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej

przy zastosowaniu art. 55 tejże ustawy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania wywodząc, jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji .

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej wyrokiem z dnia 10 marca 2015r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał W. I., poczynając od dnia 1 października 2014r., emeryturę obliczoną na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej.

Od powyższego wyroku organ rentowy wniósł apelację.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 11 lutego 2016r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że w toku ponownego postępowania konieczna będzie przede wszystkim ocena, czy W. I. spełnia przesłanki do uzyskania emerytury, o przyznanie której wnosił we wniosku z dnia 29 października 2014r.

W razie uzyskania pozytywnej odpowiedzi, Sąd dopiero będzie mógł rozważyć możliwość zastosowania art. 55 w zw. z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach.

Ponadto, Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że do rozważenia pozostaje kwestia rozumienia pojęcia zawartego w art. 55 ustawy, tj. „kontynuowania ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego” i w tym celu zalecił dokonanie oceny zawartej przez strony umowy zlecenia.

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2017r., sygn. akt VI U 551/16, Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. w ten sposób, że przyznał W. I. prawo do emerytury z powszechnego wieku z dniem 1 października 2014r. i zobowiązał organ rentowy do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy i pomniejszenia jej podstawy zgodnie z art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony W. I., urodzony w dniu (...), decyzją ZUS z dnia 5 sierpnia 1994r. miał przyznane prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 września 1994r. Wypłata emerytury została zawieszona z powodu kontynuacji zatrudnienia. W dniu 13 września 1994r. ubezpieczony przedłożył świadectwo pracy i decyzją ZUS z dnia 5 października 1994r. podjęto wypłatę świadczenia.

W dniu 29 grudnia 2014r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę z powszechnego wieku, domagając się jej wyliczenia w trybie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do wniosku ubezpieczony dołączył umowę zlecenia obejmującą okres od 22 września 2014r. do 29 września 2014r. Zaskarżoną decyzją Zakład odmówił przeliczenia w oparciu o wyżej wymieniony przepis.

Pismem z dnia 16 lutego 2015r. Zakład poinformował, że wysokość hipotetycznego świadczenia wyliczona na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS wynosiłaby 6.812,52 zł i jest wyższa od dotychczasowo pobieranego świadczenia. Z kolei pismem z dnia 22 lutego 2016r. Zakład poinformował, że wysokość hipotetycznej

emerytury, wraz z dodatkiem rolnym, po dokonaniu pomniejszeń zgodnie z art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, wynosi 3.595,70 zł.

Powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał za bezsporne.

Na okoliczności dotyczące potrzeby, charakteru zawartej umowy zlecenia i sposobu jej wykonania Sąd ustalił, że syn ubezpieczonego J. I. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług instalacyjno-sanitarnych (...)

i posiada sklepy, gdzie prowadzi tę działalność i ponadto wykonuje usługi instalacyjne u klientów. Współpracuje z firmą (...) z K. od kilkunastu lat.

Od tej firmy w nagrodę otrzymał wyjazd do Grecji na wyspę K. na 7 dni. Z uwagi,

że była możliwość wykupu jeszcze jednego miejsca, J. I. wykupił je żonie. Wylot do Grecji był z K. w sobotę w dniu 20 września 2014r., a powrót w dniu 27 września 2014r.

Zgodnie z ustaleniami Sądu, J. I. jeszcze przed wylotem chciał zabezpieczyć odbiór gotówki z kasy sklepu przed jego zamknięciem, bo już kiedyś przed kilku laty miał przykre zdarzenie - do sklepu po godz. 17.00 weszły 4 osoby i ukradły gotówkę z kasy. W związku z tym postanowił, że ojciec podczas jego nieobecności będzie odbierał gotówkę z kasy sklepu przed jego zamknięciem i będzie ona zdeponowana u niego w domu, a na drugi dzień gotówka ta miała być przekazana pracownikom sklepu, którzy te pieniądze mieli wpłacić do banku. W sklepie najwięcej gotówki było przed 18.00, bo do sklepu przychodzili jeszcze wykonawcy - instalatorzy, którzy przekazywali pieniądze za wykonaną pracę i zakupiony towar. Ponadto, ubezpieczony miał nadzorować pracowników i mówić klientom, że nie ma syna.

W dniu 19 września 2014r., jeszcze przed wyjazdem do Grecji, syn ubezpieczonego J. I. zwany w umowie zleceniodawcą zawarł z ojcem W. I. zwanym zleceniobiorcą umowę zlecenie Nr (...).

Sąd zwrócił uwagę na występujący w umowie błąd, dotyczący daty jej zawarcia, wskazując, że nie mogła być podpisana w dniu 22 września 2014r. Strony nie zwróciły uwagi na ten błąd.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, w § 1 umowy postanowiono, że zleceniodawca zleca, a zleceniobiorca zobowiązuje się do wykonania czynności polegających na dozorze

w firmie pod nieobecność właściciela, w § 2 określono, że zlecenie będzie wykonane od dnia 22 września 2014r. do 30 września 2014r., w § 3 podano, że za wykonanie zlecenia zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w kwocie 150 zł brutto. W § 4 określono, że zleceniobiorca zobowiązuje się do wykonania osobiście zlecenia.

Zgodnie z zawartą umową, W. I. zabierał pieniądze ze sklepu

po jego zamknięciu i przechowywał je w domu, a potem, na drugi dzień przekazywał pracownikom, którzy zanosili je do banku.

W. I. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia w ramach umowy zlecenia u płatnika składek (...) w okresie

od 22 września 2014r. do 29 września 2014r.

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o przeprowadzone dowody w postaci korespondencji elektronicznej dotyczącej wyjazdu, dowodów

z przesłuchania świadka J. I. oraz ubezpieczonego oraz pisma ZUS

z dnia 17 października 2016r. W powyższym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. I. i ubezpieczonego, uznając te zeznania za spójne, logiczne

i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym, m.in. korespondencją mailową dotyczącą wyjazdu J. I. z żoną do Grecji.

Wobec dokonanych ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie W. I. zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy, przytaczając treść art. 27 ust. 1 i nast. ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ubezpieczony, ur. w dniu (...), składając w dniu 29 października 2014r. wniosek o przyznanie prawa do emerytury, miał skończone 76 lat. Zatem, spełniał przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury z powszechnego wieku.

Odnosząc się z kolei do kwestii prawa ubezpieczonego do wyliczenia emerytury w oparciu o treść art. 55 ustawy emerytalnej w zw. z art. 26 tej ustawy,

Sąd Okręgowy wskazał, że przepis art. 55 należy rozumieć, jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu tego wieku emerytalnego,

a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008r., niezależnie od faktu przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym.

Sąd przyjął, że przepis ten nie wskazuje, by wniosek ten musiał być pierwszym wnioskiem o emeryturę.

W tym zakresie Sąd zwrócił uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 listopada 2013r. o sygn. akt II UK 143/13, zgodnie

z którym art. 55 ustawy emerytalnej kreuje (reguluje) wyjątek od zasady ustalania ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. emerytury w wysokości wynikającej z dotychczasowych („starych”) zasad (art. 27 w związku z art. 53 tej ustawy). Ubezpieczonym urodzonym przed wymienioną datą (1 stycznia 1949r.), przysługuje prawo do obliczenia emerytury według nowych zasad, jeżeli wysokość emerytury obliczonej na podstawie art. 26 w związku z art. 55 okaże się wyższa

od ustalonej według dotychczasowych zasad, pod warunkiem, że z wnioskiem o przyznanie emerytury z art. 27 ustawy wystąpili po dniu 31 grudnia 2008r.

Jako regulacja szczególna, art. 55 ustawy wymaga wykładni ścisłej, uzależnionej wyraźnie od wystąpienia przez ubezpieczonego z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008r., który - co do zasady - nie może być rozumiany

jako wniosek zmierzający do innego celu, niż przyznanie po raz pierwszy emerytury

na podstawie art. 27 ustawy. W szczególności, wniosek o przyznanie emerytury

na podstawie art. 27 ustawy nie może być rozumiany jako wniosek o przeliczenie, ponowne przyznanie tego samego świadczenia lub wniosek o ponowne obliczenie wysokości przyznanej emerytury na podstawie tego przepisu (art. 27 ustawy) według nowych zasad, jeżeli wcześniej wysokość emerytury (przyznanej na wniosek złożony przed 31 grudnia 2008r.) została obliczona według dotychczasowych zasad na podstawie art. 27 w związku z art. 53 ustawy emerytalnej.

Dodatkowo Sąd przytoczył pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 19 marca 2014r., sygn. akt I UK 345/13, w którym stwierdzono, że:

1. Ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 27 w związku z art. 55 u.e.r.f.u.s., także i niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą.

2. Nabycie statusu emeryta (art. 4 pkt 1 u.e.r.f.u.s.) wiąże się z utratą statusu ubezpieczonego (art. 4 pkt 13 tej ustawy) tylko wtedy, jeżeli po przyznaniu prawa

do emerytury, emeryt nie podlega obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 u.s.u.s.). Przede wszystkim zaś pojęcie „ubezpieczony”

z art. 4 pkt 13 u.e.r.f.u.s. nie odnosi się do aktualnego statusu osoby ubiegającej się o emeryturę, bowiem podleganie ubezpieczeniom społecznym w dacie wniosku

o emeryturę nie stanowi warunku przyznania prawa do tego świadczenia. „Ubezpieczony” to osoba, która spełnia warunek podlegania - w jakimkolwiek okresie - ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, określonym w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, a także osoba, która przed dniem wejścia w życie ustawy z 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podlegała ubezpieczeniu społecznemu lub zaopatrzeniu emerytalnemu, z wyłączeniem ubezpieczenia społecznego rolników.

Przywołując fragmenty uzasadnienia powyższego wyroku, Sąd zwrócił uwagę, że zawarta w art. 55 ustawy emerytalnej przesłanka kontynuowania ubezpieczenia

do dnia zgłoszenia wniosku o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym mogłaby zostać spełniona także w sytuacji, gdyby wniosek o emeryturę został złożony przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, a z przepisu tego nie wynika, aby wniosek o emeryturę w powszechnym wieku musiał być pierwszym wnioskiem o świadczenie. Sąd przypomniał, że sposób wyliczania w tzw. formule zdefiniowanej składki zaczął obowiązywać dopiero od 1 stycznia 2009r., a zatem, należy stwierdzić, że warunek kontynuowania ubezpieczenia i wystąpienia z wnioskiem po 31 grudnia 2008r., miał umożliwić wyliczenie emerytury w tej formule, której podstawę wymiaru stanowi suma składek składanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego. Ratio legis art. 55 ustawy emerytalnej jest więc kontynuowanie opłacania składek, nie zaś ubieganie się o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Konstatacja ta, nie pozwala na stwierdzenie, czy wniosek o emeryturę po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego musiał być pierwszym wnioskiem o emeryturę, czy też mógł to być kolejny wniosek (np. poprzedzony wnioskiem o emeryturę wcześniejszą).

Wskazano nadto, że nabycie prawa do emerytury przyjęte w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uwzględniając także treść art. 21 ust. 2 tej ustawy, uzasadnia twierdzenie, że na emeryturę można przechodzić kilka razy. W sytuacji zatem, gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas, gdyby był to pierwszy wniosek

o emeryturę (o nabycie statusu emeryta). Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Przepis art. 55 tej ustawy, umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, „zrównuje” w pewnym sensie sytuację tych osób (urodzonych przed 1 stycznia 1949r.) z sytuacją osób urodzonych po 31 grudnia 1948r., które, jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym, albo do tzw. emerytury wcześniejszej, mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny, złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy brak zastrzeżenia, że wniosek

o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 ustawy) należy rozumieć, jako przyznający prawo do złożenia wniosku

o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008r., niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższe stanowisko zostało potwierdzone

w późniejszych wyrokach Sądu Najwyższego, między innymi w wyroku z dnia 8 lipca 2015r. oraz z dnia 6 kwietnia 2016r., II UK 78/15.

Sąd Okręgowy w całości poparł powołane orzeczenia Sądu Najwyższego i prezentowane w nich stanowisko w kwestii przeliczenia emerytury na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd stwierdził, że z dokonanych ustaleń wynika, iż ubezpieczony, ur. w dniu (...), a więc przed dniem 31 grudnia 1948r., po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (65 lat ukończył w dniu (...)) kontynuował ubezpieczenie - umowa zlecenia w okresie od 22 września 2014r. do 29 września 2014r. i wystąpił z wnioskiem o emeryturę z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego po dniu 31 grudnia 2008r., tj. w dniu 29 października 2014r. Obliczone hipotetycznie świadczenie na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, nawet po potrąceniu w myśl art. 25 ust. 1b, jest wyższe od tego, które otrzymuje.

W związku z powyższym, Sąd uznał, że ubezpieczony W. I. spełnił wszystkie przesłanki z art. 55 i ma prawo do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy, z tym, że po pomniejszeniu jej podstawy zgodnie z art. 25 ust. 1b.

Sąd stwierdził, że nie ma znaczenia, iż ubezpieczony już wcześniej składał wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą i taką emeryturę pobierał.

Zgodnie z zaleceniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy rozważył, czy nastąpiło kontynuowanie ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu przewidzianego w przepisie art. 55 w/w ustawy wieku emerytalnego i w tym celu dokonał oceny zawartej przez strony umowy zlecenia.

Sąd zauważył, że przepis art. 55 powołanej ustawy nie definiuje pojęcia „kontynuowanie ubezpieczenia” i nie wskazuje „jakiegoś” okresu, który należałoby uznać za kontynuowanie ubezpieczenia. Zatem, w ocenie Sądu, uprawnione jest twierdzenie, że skoro ustawodawca nie określił, co należy rozumieć pod pojęciem kontynuowania ubezpieczenia, należy przyjąć, że okres nawet kilkudniowy kontynuowania ubezpieczenia, przy spełnieniu pozostałych przesłanek określonych w art. 55, pozwala na skorzystanie z dobrodziejstwa tego przepisu.

W tym kontekście Sąd zauważył, że ubezpieczony zawarł umowę zlecenie z synem prowadzącym działalność gospodarczą. Potrzeba zawarcia takiej umowy była uzasadniona, ponieważ syn ubezpieczonego J. I. prowadzący sklep, wyjeżdżał za granicę i potrzebował podczas swojej nieobecności zaufanej osoby do odbierania gotówki z kasy sklepu przed jego zamknięciem, jej przechowania i następnego dnia zdeponowania w banku. Strony zawarły ważną umowę zlecenia i umowa ta była realizowana osobiście przez W. I. w okresie od 22 września 2014r. do 29 września 2014r.

W ocenie Sądu, brak jest podstaw, aby kwestionować jej ważność, zwłaszcza, że żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ważności tej umowy.

Istotne też, w ocenie Sądu było, że W. I. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia w ramach umowy zlecenia u płatnika składek (...) w okresie od 22 września 2014r. do 29 września 2014r.

W związku z tym Sąd przyjął, że ubezpieczony W. I. kontynuował po osiągnięciu wieku emerytalnego podleganie ubezpieczeniu społecznemu, a kontynuowanie ubezpieczenia nastąpiło przez zawarcie i wykonywanie umowy zlecenie.

Na koniec Sąd zajął się też kwestią, czy w niniejszej sprawie ma zastosowanie art. 25 ust. 1b powyższej ustawy, zauważając, że od 1 maja 2015r. wprowadzono do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych art. 55a (na podstawie ustawy z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; Dz. U. z 2015r. poz. 552). Zgodnie z nim, „Przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27” (ust. 1), „Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne” (ust. 2), „Prawo do emerytury ustalone przed osiągnięciem wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura na podstawie art. 27, obliczona zgodnie z art. 26” (ust. 3).

Wobec jednolitej wykładni art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyjętej w orzecznictwie sądowym, Sąd Okręgowy uznał, że jego normatywny sens wyznaczony został przez judykaturę. Stąd, dodanie art. 55a ust. 1 nie stanowi zmiany stanu prawnego, ale jego potwierdzenie i doprecyzowanie, nie tworzy więc nowej normy prawnej (dotychczas nieistniejącej). Na poparcie stanowiska Sąd przytoczył uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2009r., II UZP 3/09, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 165), gdzie wskazano, że tego rodzaju nowelizacje przepisów występują w praktyce legislacyjnej.

W ocenie Sądu, podobnie rzecz się ma z art. 55a ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Uznając, że zawarta w nim norma była już zawarta w treści przepisów tej ustawy, Sąd argumentował, że artykuł 26 tej ustawy nie funkcjonuje w „próżni normatywnej”, ale jest jedną z wielu jednostek legislacyjnych i redakcyjnych nowego systemu zabezpieczenia emerytalnego i dlatego powinien być interpretowany z uwzględnieniem powiązanych z nim regulacji normatywnych ustawy. Emerytura obliczona na podstawie art. 26, to „równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25” (ust. 1). Z kolei kwota ustalona „w sposób określony w art. 25”, to podstawa obliczenia emerytury (art. 25 ust. 1), na którą składają się kwoty „składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185”. Dalej Sąd zwrócił uwagę, że stosownie do art. 25 ust. 1b, podstawę obliczenia emerytury pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne, jeżeli ubezpieczony „pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014r. poz. 191 i 1198 oraz z 2015r. poz. 357)”. Wszystkie opisane operacje stanowią „obliczenie emerytury na podstawie art. 26”.

Zdaniem Sądu, z przytoczonej treści art. 25 ust. 1b wynika, że możliwość przejścia z systemu zdefiniowanego świadczenia (obliczonego według zasad wynikających z art. 53) do systemu zdefiniowanej składki, wiąże się z koniecznością pomniejszenia podstawy obliczenia emerytury kapitałowej „o sumę kwot pobranych emerytur”. Zasada ta - w zgodzie z art. 32 Konstytucji RP - w równym stopniu powinna dotyczyć wszystkich osób pobierających świadczenie (niezależnie od daty urodzenia) właśnie ze względu na „zrównanie” w art. 55 praw osób urodzonych

przed 1 stycznia 1949r. z prawami osób urodzonych w latach 1949-1968. Ubezpieczony, urodzony przed 1 stycznia 1949r., wyrażając wolę „wejścia” do systemu zdefiniowanej składki, zostaje jego beneficjentem na warunkach obowiązujących w tym systemie osoby urodzone w latach 1949-1968.

Podkreślił też Sąd, że ubezpieczonym urodzonym w latach 1949-1968, zgodnie z art. 46, przysługują emerytury „na warunkach określonych w art. 29, 32, 33 i 39”,

a więc w istocie są to te same emerytury, jakie przysługują urodzonym przed 1 stycznia 1949r. i dla obu grup ubezpieczonych są one wyrazem przejściowego utrzymania przywilejów dotyczących możliwości nabycia prawa do emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym. Z tego punktu widzenia norma zawarta w art. 46 pełni rolę taką, jak przepis intertemporalny (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011r., III UK 217/10, i przywołane w nim orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego), ponieważ rozwiązuje kwestie związane

z zachowaniem ekspektatyw praw nabytych w starym systemie, a więc pod rządami przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (przed 1 stycznia 1998r.). Innymi słowy, art. 46 rozstrzyga, które przepisy dotyczące świadczeń z systemu zdefiniowanego świadczenia (zasadniczo przewidzianego dla osób urodzonych

przed 1 stycznia 1949r.) i pod jakimi warunkami (nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego, spełnienie warunków do uzyskania emerytury do 31 grudnia 2008 r. i dawniej rozwiązanie stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem), mają zastosowanie także do osób urodzonych w latach 1949-1968.

Zatem, art. 46 nie kreuje samodzielnie (odrębnie) prawa do jakichś innych emerytur, niż wynikające z art. 29, 32, 33 i 39, co obrazuje zestawienie go z art. 184, który ustanawia autonomiczne przesłanki prawa do emerytury różniące się od przesłanek przewidzianych w art. 32, 33, 39 i 40. Artykuł 46 jest więc jedynie normatywnym, międzyczasowym łącznikiem osób urodzonych w latach 1949-1968

z uprawnieniami płynącymi ze starego systemu emerytalnego, stąd emerytury

„na podstawie art. 46” (jak to określa art. 25 ust. 1b), to w istocie emerytury

„na podstawie art. 29, 32, 33 i 39”. Dlatego, w ocenie Sądu, moc obowiązująca

art. 25 ust. 1b rozciąga się także na osoby urodzone przed 1 stycznia 1949r.,

które przed złożeniem wniosku, o którym mowa w art. 55, pobierały

emerytury na podstawie art. 29, 32, 33 i 39, a dodanie art. 55a ust. 2 stanowi zwerybalizowanie treści normatywnej, która do tej pory wynikała z wykładni systemowej i funkcjonalnej.

Powyższe stanowisko Sąd wywiódł z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2016r., II UK 78/15, które poparł w całej rozciągłości.

W rezultacie Sąd stanął na stanowisku, że przeliczenie emerytury na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych musi uwzględniać pomniejszenie jej podstawy i obliczenie stosownie

do art. 25 ust. 1b tej ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję ZUS i orzekł,

jak w sentencji wyroku na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 55, art. 25

ust. 1b, 26 i art. 129 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy.

Apelujący zarzucił naruszenie prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności art. 25 ust. 1b, art. 26 w związku

z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz. U. z 2016r. poz. 887 ze zm.) i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu społecznemu do dnia 31 sierpnia 1994r., tj. na podstawie ustawy z dnia 25 listopada 1986r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, a zatem nie podlegał ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu, gdyż ubezpieczenia te wprowadziła dopiero z dniem 1 stycznia 1999r. ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 12 października 1998r. (Dz. U z 2015r. poz. 121 ze zm.). Z tego względu, w ocenie organu rentowego, nie może być mowy o kontynuowaniu ubezpieczenia emerytalnego i rentowego, a więc wymogu, który stawia art. 55 ustawy emerytalnej. Podkreślono, że regulacja zawarta w tym przepisie dotyczy więc wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy podlegali od dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu w rozumieniu powołanej ustawy systemowej.

Organ rentowy zakwestionował również stanowisko Sądu odnośnie spełnienia przez ubezpieczonego przesłanki kontynuowania ubezpieczenia, wskazując na przerwę w podleganiu ubezpieczeniom.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego oraz przeprowadził właściwą ocenę prawną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje te ustalenia oraz argumentację prawną przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie jest bezsporny.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia było natomiast ustalenie możliwości obliczenia emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748 j.t.), zwanej ustawą emerytalną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że W. I. przysługuje prawo do obliczenia emerytury na podstawie powołanych przepisów, pomimo, że ubezpieczony pobierał wcześniej przyznaną emeryturę.

Przepis ten stanowi, że ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Z kolei zgodnie z art. 27 ust. 3 pkt 1 ustawy, dla mężczyzn urodzonych w okresie do dnia 31 grudnia 1947r. wiek emerytalny wynosi co najmniej 65 lat.

A zatem, osoba uprawniona do emerytury na dotychczasowych zasadach (art. 27 ustawy) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury kapitałowej (art. 26 ustawy), jeżeli kontynuuje ubezpieczenie emerytalne i rentowe, a z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpiła po dniu 31 grudnia 2008r.

Bezzasadne jest, wyrażone w zaskarżonej decyzji stanowisko, że przepis art. 55 ustawy emerytalnej nie dotyczy osób, które mają już status emeryta, tj. mają ustalone prawomocną decyzją organu rentowego prawo do emerytury i świadczenie to pobierają.

Stosownie do poglądu wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013r., sygn. akt II UZP 4/13, Lex nr 1342169, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą.

W uzasadnieniu stanowiska Sąd Najwyższy wskazał, m.in. „że ten sposób wyliczania emerytury zaczął obowiązywać dopiero od 1 stycznia 2009r., zaś warunek kontynuowania ubezpieczenia i wystąpienia z wnioskiem po 31 grudnia 2008r.

miał umożliwić wyliczenie emerytury w tzw. formule zdefiniowanej składki, której podstawę wymiaru stanowi suma składek składanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego. Ratio legis tego przepisu jest więc kontynuowanie opłacania składek, nie zaś ubieganie się o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym.

Nadto, brak podstaw do uznania, że z wnioskiem o emeryturę można wystąpić tylko jeden raz. Przepis art. 21 ust. 2 ustawy emerytalnej, określający sposób ustalania podstawy wymiaru świadczenia, w sytuacji, gdy wcześniej była pobierana („inna”) emerytura, pozwala na przyjęcie, że dopuszcza on kilkakrotne realizowanie się ryzyka emerytalnego. Stosując ten przepis, można było przejść na emeryturę bez względu na wiek, potem, osiągając wiek 50/55 lat, wystąpić o emeryturę w niższym wieku emerytalnym, potem o wcześniejszą emeryturę (5 lat przed osiągnięciem wieku 60/65 lat), a na koniec o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym, co wiązało się z każdorazowym podwyższeniem kwoty świadczenia (choćby w wyniku stosowania za każdym razem wyższej kwoty bazowej”).

Należy zauważyć, że w utrwalonych poglądach judykatury przyjmuje się, że emerytura w niższym i w powszechnym wieku emerytalnym, to odrębne rodzaje emerytur. W wyroku z dnia 5 października 2006r., sygn. akt I UK 82/06 (Lex nr 244489) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że nie ma przeszkód prawnych, aby ubezpieczony pobierający emeryturę przyznaną mu w niższym wieku emerytalnym dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - art. 32 ustawy emerytalnej, domagał się przyznania emerytury przysługującej w tzw. powszechnym wieku emerytalnym na podstawie art. 27 tej ustawy, ponieważ ze względu na odmienne przesłanki nabycia prawa do obu tych świadczeń, organ ubezpieczeń społecznych powinien wydać decyzje w oparciu o różne podstawy prawne przysługujących ubezpieczonemu świadczeń emerytalnych, a następnie wypłacać świadczenie wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego - art. 95 ust. 1 ustawy. Pogląd ten prezentowany był także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2005r., sygn. akt I UK 120/04 (OSNP 2005r. Nr 16, poz. 257) i w powołanym w nim orzecznictwie.

Jak już wyżej wspomniano, art. 21 ust. 2 ustawy reguluje m.in. kwestię ustalania podstawy wymiaru emerytury w sytuacji posiadania wcześniej ustalonego prawa do emerytury i zgodnie z pkt 1 ust. 1 tego przepisu, obligatoryjnym jest przyjęcie podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury.

Zatem, uwzględniając treść art. 21 ust. 2 ustawy, uzasadnionym jest twierdzenie, że nabycie prawa do emerytury przyjęte w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, umożliwia kilkakrotne przechodzenie na emeryturę. Skoro ustawa dopuszcza kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 ustawy, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas, gdyby

był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta).

Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą.

Przepis art. 55 tej ustawy, umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, zrównuje w pewnym sensie sytuację tych osób (urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949r.) z sytuacją osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej), mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny, złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 24 ustawy (vide: uzasadnienie powołanej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013r.). Tożsamy pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lipca 2013r. (sygn. akt II UK 424/12, Lex nr 1341674).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela prezentowaną wyżej wykładnię art. 55 ustawy i sformułowany na jej tle pogląd Sądu Najwyższego, iż ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą (vide: powołane wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego: uchwała z dnia 4 lipca 2013r. i wyrok z dnia 10 lipca 2013r. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014r., sygn. I UK 345/13, Lex nr 1455228).

Zwrócić również należy uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 września 2013r., sygn. II UK 23/13 (Lex nr 1375193), zgodnie z którym ustalenie i wyliczenie przez skarżący organ emerytury „w najkorzystniejszym wariantcie” prawomocną decyzją emerytalną, której osoba uprawniona nie zaskarżyła do sądu ubezpieczeń społecznych, nie może prowadzić do definitywnej, dożywotniej „utrąty” prawa do ponownego zweryfikowania wysokości należnego świadczenia emerytalnego w wysokości zgodnej z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa ubezpieczeń społecznych i zasadą przysługiwania najkorzystniejszego świadczenia, którym - co do zasady - jest emerytura ustalona i wyliczona w jej najwyższej wysokości. Emeryt pobierający świadczenie emerytalne, który jest w dalszym ciągu, choćby nieprzerwanie, osobą czynną zawodowo i z tego tytułu kontynuuje obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zachowuje status ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego mu świadczenia emerytalnego, w tym do jego wyliczenia na zasadach kapitałowych, jeżeli emerytura obliczona na podstawie art. 26 jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej, gdy spełnił warunki wymagane w art. 55 tej ustawy, w tym złożył wniosek emerytalny po dacie wprowadzenia reformy systemu emerytalnego.

Emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną na podstawie dotychczasowych zasad, nie może być pozbawiony prawa do ustalenia emerytury korzystniejszej w wyższej wysokości obliczonej według nowych zasad na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 tej ustawy, jeżeli spełniając warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy wystąpił po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2008r. (art. 55).

W stanie faktycznym sprawy ubezpieczony spełnia warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, zaś z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpił po dniu 31 grudnia 2008r.

Wbrew zarzutom apelacji, nie zachodziły podstawy do zakwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji z tego względu, że ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu społecznemu na podstawie ustawy z dnia 25 listopada 1986r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, a nie ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu w oparciu o ustawę o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 12 października 1998r. (Dz. U. z 2015r. poz. 121 ze zm.).

Należy pamiętać, że ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wdrożyła reformę emerytalną w celu utworzenia jednego systemu ubezpieczeń społecznych dla wszystkich osób aktywnych zawodowo i likwidacji funkcjonujących przed 1 stycznia 1999r. odrębnych systemów zaopatrzenia emerytalnego dla określonych grup zawodowych.

Uzupełnione postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony w ramach zawartej umowy zlecenia faktycznie ją wykonywał - a tym samym stanowił ona mogła uprawniający tytuł do ubezpieczeń społecznych, stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wskazać należy, że stosownie do definicji z art. 4 pkt 13 u.e.r.f.u.s., „ubezpieczony”, to osoba, która spełnia warunek podlegania - w jakimkolwiek okresie - ubezpieceniom emerytalnemu i rentowym, określonym w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, a także osoba, która przed dniem wejścia w życie ustawy z 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podlegała ubezpieczeniu społecznemu lub zaopatrzeniu emerytalnemu, z wyłączeniem ubezpieczenia społecznego rolników. Aktualna ustawa obejmuje zatem także te osoby, które skorzystały z uprawnień emerytalnych wynikających z przepisów uprzednio obowiązujących.

Przyjąć również należy, że ubezpieczony spełnił warunek kontynuowania ubezpieczenia po osiągnięciu wieku emerytalnego.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji, nie zachodzą podstawy do zrównania powyższej przesłanki z pojęciem „nierozwiązania stosunku pracy” po nabyciu uprawnień emerytalnych.

W pierwszej kolejności nasuwa się spostrzeżenie, że pojęciem tym ustawodawca posługuje się w art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznając mu w ten sposób odrębne znaczenie.

Nadto, art. 55 nie dotyczy wyłącznie pracowników, ani też kontynuowania wyłącznie obowiązkowego ubezpieczenia, zatem i z tego punktu widzenia, brak podstaw do stawiania znaku równości między „kontynuowaniem ubezpieczenia”, a „nierozwiązaniem stosunku pracy”.

Niezależnie od tego, w komentowanym przepisie mowa o kontynuowaniu ubezpieczenia po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 wieku emerytalnego, a nie o kontynuowaniu ubezpieczenia po nabyciu uprawnień do emerytury wcześniejszej lub emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Chodzi więc o to, aby ubezpieczony, po osiągnięciu wieku emerytalnego, pozostawał w ubezpieczeniu. Ten warunek został w niniejszej sprawie spełniony. Trafnie przy tym zwrócił uwagę Sąd I instancji, że ustawa nie ustanawia minimalnego okresu, w którym ubezpieczenie ma być kontynuowane.

Apelujący nie przedstawił zatem argumentów, które mogłyby doprowadzić do podważenia stanowiska Sądu I instancji.

Ostatecznie należało wskazać, że trafnie Sąd Okręgowy zobowiązał organ rentowy do pomniejszenia podstawy obliczenia emerytury zgodnie z art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stanowisko znajduje oparcie w

orzecznictwie, a nadto nie było kwestionowane w toku postępowania. Co więcej, organ rentowy nie legitymował się
gravamenem
w zaskarżaniu orzeczenia w tym zakresie.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny z mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego, jako całkowicie bezzasadną.

/-/SSO del. B.Torbus /-/SSA M.Pierzycka-Pajak /-/SSA E.Kocurek-Grabowska Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR